

[Maisted]

ingen grund til, at miljøborgmesteren griber ind og forhindrer, at produktionen fortsætter.

Kloranlægget er lovliggjort af Københavns borgerrepræsentation, og miljøborgmesteren har derfor efter spørgerens mening ingen ret til at lukke af for fabrikationen.

Besvarelse (31/7 80):

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg har forelagt det stillede spørgsmål for indenrigsministeriet, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Ifølge § 2 i lov nr. 274 af 8. juni 1977 om Københavns kommunes styrelse med senere ændringer styres Københavns kommunes anliggender af borgerrepræsentationen. Forvaltningen af kommunens anliggender varetages af magistraten i overensstemmelse med styrelsesvedtægtens bestemmelser.

Ifølge § 29 varetager magistraten sine funktioner dels ved fælles beslutning, dels gennem afdelinger, der forestås enten af overborgmesteren eller af en borgmester.

Det fremgår endvidere af § 30, at hver borgmester på eget ansvar forestår den umiddelbare forvaltning af sit forretningsområde. Den enkelte borgmester kan, i det omfang han måtte finde det fornødent, forelægge en sag inden for sit forretningsområde til fælles beslutning i magistraten.

En borgmester handler således på borgerrepræsentationens vegne bortset fra de tilfælde, hvor magistraten ifølge særlovgivningen har fået tillagt en speciel kompetence.

En borgmester kan under udførelsen af sit hverv pådrage kommunen et erstatningsansvar. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, henhører under domstolene. Viser det sig, at en borgmesters handlemåde påfører kommunekassen et tab, vil borgerrepræsentationen herefter skulle tage stilling til, om der er grundlag for at søge tabet dækket ind hos den pågældende borgmester personlig.

I medfør af § 48, stk. 2, 2. pkt., i den københavnske styrelseslov kan indenrigsministeren i fornødent fald rejse sag ved domstolene om personligt ansvar for medlemmer af borgerrepræsentationen eller magistraten for en ulovlig beslutning eller undladelse. Bestemmelsen sikrer, at der er en søgsmålskompetent myndighed, såfremt borgerrepræsentationen afstår fra selv at søge et tab dækket.«

Som nævnt i indenrigsministeriets svar er afgørelsen af, hvorvidt nogen er ansvarlig for økonomisk tab påført andre, et spørgsmål, som henhører under domstolene. Retten vil lægge dansk rets almindelige regler for erstatningsansvar til grund for sin afgørelse.

Jeg kan tilføje, at lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse indeholder ingen regler om erstatningsansvar som følge af afgørelser truffet i medfør af denne lov.

Spm. nr. 1076

Til ministeren for skatter og afgifter (18/7 80) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er udviklingen i erhvervsvirksomhedernes antal?«

Begrundelse

Et biprodukt af momslovgivningen er, at man nu bedre kan følge udviklingen i dansk erhvervslivs struktur. Med de mørke skyer, der i øjeblikket truer fremtiden i form af konkurser, betalingsstandsninger og andre firmanedlæggelser, må det som baggrundsmateriale være værdifuldt at få fremdraget udviklingen i antallet af momsregistrerede virksomheder. I svaret bedes derfor angivet, hvor mange virksomheder der blev registreret ved momsens indførelse i 1967, og derefter bedes angivet år for år, hvor mange virksomheder der er tilgået, og hvor mange der er afgået. For sluttallets vedkommende bedes anført, hvor mange af de nu momsregistrerede virksomheder der uafbrudt har været registreret igennem hele den periode, vi har haft momsen.

I det omfang afgang eller tilgang skønnes at bero på ændrede lovbestemmelser, f. eks. udstrækning af momspligtens område, bedes det anført i svaret, hvor mange virksomheder der i disse tilfælde antages som følge af de anførte forhold at have forøget afgang eller tilgangen.

Besvarelse (29/7 80):

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Antallet samt tilgang og afgang af registrerede virksomheder fra 1967 til 1979 fremgår af følgende tabel: